อิทธิพลของลักษณะการบริหารสถานศึกษาที่มีต่อสมรรถนะครูอาชีวศึกษาในศตวรรษที่ 21 กรณีวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

The Influence of Educational Institution Management Styles on the Competencies of Vocational Teachers in the 21st Century: A Case Study of Private Vocational Colleges in the Northeast

กฤษฎา วัฒนศักดิ์

Krisda Watanasak

คณะศึกษาศาสตร์ วิทยาลัยนครราชสีมา

Faculty of Education, Nakhon Ratchasima College, Thailand

Corresponding Author, E-mail: Krisda.Wa2568@gmail.com

Received May 24, 2025; **Revised** July 29, 2025; **Accepted** February 3, 2026

บทคัดย่อ

การศึกษาไทยปรับเป้าหมายการเรียนการสอนไปสู่กระบวนการเรียนรู้ร่วมกันของผู้สอนและผู้เรียน โดยใช้ฐานคิดทักษะในศตวรรษที่ 21 ดังนั้นสมรรถนะของครูจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในการบรรลุผลสัมฤทธิ์ การวิจัยครั้งนี้ได้ตั้งวัตถุประสงค์ไว้เพื่อศึกษาสมรรถนะของครูอาชีวศึกษาและลักษณะการบริหารสถานศึกษาของผู้บริหาร และนำเสนอลักษณะการบริหารสถานศึกษาที่มีอิทธิพลต่อสมรรถนะครูอาชีวศึกษาในศตวรรษที่ 21 ของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามจากครูผู้สอนในวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 121 แห่ง รวม 400 คน ทำการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน ใช้สถิติเชิงพรรณนาและสถิติอนุมานเพื่อวิเคราะห์สมการโครงสร้างและทดสอบความสอดคล้องของโมเดล

ผลการวิจัยพบว่า 1) ครูอาชีวศึกษามีสมรรถนะในศตวรรษที่ 21 ภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีสมรรถนะส่วนบุคคลมากที่สุด รองลงมาคือสมรรถนะหลักและสมรรถนะประจำสายงาน 2) ลักษณะการบริหารสถานศึกษาของผู้บริหาร ภาพรวมอยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน โดยมีคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นพากเพียรมากที่สุด รองลงมาคือการสร้างความร่วมมือและการติดต่อ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ การสร้าง

แรงบันดาลใจและการมีวิสัยทัศน์ 3) ลักษณะการบริหารสถานศึกษาที่มีอิทธิพลต่อสมรรถนะครูอาชีวศึกษา พบค่าสัมประสิทธิ์เชิงเส้นที่ใช้ประเมินความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเท่ากับ .543 ซึ่งแสดงว่ามีผลกระทบเชิงบวก และมีค่าความน่าจะเป็นต่ำมาก (p-value < .001) แสดงถึงความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลระดับสูงของลักษณะการบริหารสถานศึกษาคือ การสร้างแรงบันดาลใจและการสร้างความร่วมมือและการติดต่อ ขณะที่สมรรถนะหลักคือตัวแปรที่ได้รับอิทธิพลจากลักษณะการบริหารสถานศึกษาของผู้บริหารมากที่สุด

คำสำคัญ: อิทธิพล; การบริหารสถานศึกษา; สมรรถนะครูอาชีวศึกษาในศตวรรษที่ 21; วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน

Abstract

Thai education has shifted its teaching and learning goals towards a collaborative learning process between instructors and students using 21st century skills-based approach. Therefore, teacher competencies are crucial for achieving educational outcomes. This research aimed to study the competencies of vocational education teachers and the characteristics of school management by administrators, and to present the characteristics of school management that influence the competencies of vocational education teachers in the 21st century at private vocational colleges. Data were collected using at private vocational colleges in the northeastern region, totaling 121 institutions questionnaires from 400teachers. A multi-stage sampling method was employed, and both descriptive and inferential statistics were used to analyze the SEM and test the model's fit.

The results revealed that:

1) The overall competencies of vocational education teachers in the 21st century was at a high level, with personal competencies being the highest, followed by core competencies and job-specific competencies.

2) The overall characteristics of school management by administrators were also at a high level, with the highest being commitment, followed by collaboration and communication, creativity, inspiration, and vision.

3) The characteristics of school management that influence the competencies of vocational education teachers, a path coefficient of .543 was found, indicating a positive impact with a very low

probability value (p–value < .001), showing a significant relationship. The factors with the highest influence in school management characteristics were inspiration and collaboration and communication, which most affected the development of core competencies of vocational education teachers in the 21st century, indicating that these variables were most influenced by the characteristics of school management by administrators.

Keywords: Influence; Educational Institution Management; Competencies of Vocational Teachers in the 21st Century; Private Vocational Colleges

บทนำ

การศึกษามีบทบาทสำคัญในการสร้างความได้เปรียบเชิงการแข่งขันของประเทศ ภายใต้นวัตกรรม เทคโนโลยี และความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นตัวหลักในการขับเคลื่อนและพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ประกอบกับสถานการณ์โลกที่ส่งผลต่อระบบกำลังคนและรูปแบบการเรียนรู้จากการพลิกผันของเทคโนโลยี (Technology Disruption) ทำให้อาชีพต่าง ๆ ถูกทดแทนด้วยเครื่องจักรและมีอาชีพใหม่ที่เกิดขึ้น ดังนั้นการพัฒนากำลังคนในสาขาอาชีพที่มีความจำเป็นเร่งด่วนต่อการพัฒนาประเทศ (Office of the National Economic and Social Development Council, 2023) ทำให้การจัดการศึกษาของไทยในศตวรรษใหม่นี้ต้องมีเป้าหมายในการปรับเปลี่ยนการเรียนการสอนไปสู่กระบวนการเรียนรู้ร่วมกันของทั้งผู้สอนและผู้เรียนที่มุ่งเน้นกระบวนการเรียนรู้สำคัญกว่าความรู้และกระบวนการหาคำตอบ โดยใช้ฐานคิด “ทักษะในศตวรรษที่ 21” (21st Century Skills) เป็นเครื่องมือสำคัญในการยกระดับการเรียนรู้ร่วมกันทั้งผู้บริหารการศึกษา ผู้สอน และผู้เรียน (Wongkitrungruang & Chittaruek, 2011) ซึ่งความสามารถและลักษณะความเป็นผู้นำของผู้บริหารมีความสำคัญอย่างมากในการกระตุ้นความสนใจของครูให้สนใจด้านการให้ความช่วยเหลือและการสร้างแรงจูงใจ การมอบหมายงานให้ตรงกับความสามารถตามความถนัดของแต่ละบุคคลจะส่งผลให้การบริหารโรงเรียนประสบความสำเร็จ (Adegbemile, 2011) นอกจากนั้นทักษะของผู้บริหารมีความเกี่ยวข้องกับคุณภาพศึกษาและการกำหนดเป้าหมายที่ดีของครูจะส่งผลให้นักเรียนประสบผลสำเร็จ มีคุณภาพชีวิตที่ดีบนพื้นฐานที่เกิดจากความไว้วางใจในตัวผู้บริหาร (Salih, 2015)

ทั้งนี้วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนเป็นองค์กรที่มีความสำคัญอย่างมากในการตอบโจทย์การพัฒนาเยาวชนให้มีทักษะในศตวรรษที่ 21 เนื่องจากเป็นการผลิตกำลังคนสายอาชีพ มีทั้งการศึกษาในระบบโรงเรียนและการศึกษานอกระบบโรงเรียน ทำให้รัฐสามารถประหยัดงบประมาณค่าใช้จ่ายในการลงทุนด้านการศึกษาได้เป็นจำนวนมาก เนื่องจากวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนมีการบริหารจัดการที่มีอิสระ โดย

การบริหารตามระบบธุรกิจ มีความคล่องตัวมากกว่าระบบราชการ จึงสามารถลดขั้นตอนและระเบียบวิธีการในการสั่งการบังคับบัญชา สามารถตัดสินใจ ปรับปรุง เปลี่ยนแปลงการบริหารงาน ตลอดจนบุคลากร และทรัพยากรที่เอื้อประโยชน์ต่อการจัดการศึกษาได้อย่างเต็มกำลังความสามารถ (UNESCO Office Bangkok and Regional Bureau for Education in Asia and the Pacific, 2017) ขณะที่สถานการณ์ของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนที่ Office of the Vocational Education Commission (2024) ได้นำเสนอไว้ พบว่ามีสัดส่วนที่ลดลงอย่างต่อเนื่อง แต่มีความใกล้เคียงกันในช่วงระหว่างปีการศึกษา 2564 กับ 2566 ด้านจำนวนครูและบุคลากรทางการศึกษา มีจำนวนลดลงตามสัดส่วนของสถานศึกษา ด้านจำนวนนักเรียนระดับ ปวช. พบว่ามีสัดส่วนโดยเฉลี่ยอัตราคงเดิม ขณะที่นักศึกษาระดับ ปวส. มีอัตราส่วนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง และเมื่อพิจารณาจำนวนนักเรียนนักศึกษาในภาพรวมพบว่า มีสัดส่วนใกล้เคียงกันในแต่ละปีการศึกษา และลดลงเล็กน้อยในปีการศึกษา 2566 โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 330,184 คน เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบสัดส่วนกับสถานศึกษาอาชีวศึกษาของรัฐบาล พบว่าคิดเป็นร้อยละ 34 ของจำนวนนักเรียนนักศึกษาในสถานศึกษาอาชีวศึกษาทั่วประเทศ นอกจากนี้ Nuthasid (2016) ที่ได้ทำการศึกษาการปฏิรูปอาชีวศึกษาของประเทศไทย และให้ข้อสรุปว่าปัญหาของระบบอาชีวศึกษาไทยไม่ใช่ปัญหาเชิงปริมาณ แต่เป็นปัญหาเชิงคุณภาพ ซึ่งหมายถึงการที่ระบบอาชีวศึกษาผลิตทักษะที่นายจ้างไม่ต้องการ หรือผลิตทักษะตรงกับที่นายจ้างต้องการแต่ผู้จบการศึกษาไม่มีทักษะเพียงพอ จึงกล่าวได้ว่าการพิจารณาผลผลิตอาจต้องเริ่มตั้งแต่ปัจจัยนำเข้าและปัจจัยกระบวนการ ซึ่งหมายถึงสถาบันการศึกษาและครูผู้สอนนั่นเอง

เมื่อพิจารณาปรากฏการณ์ทางการบริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาภาคเอกชน เห็นได้ว่าการจัดการศึกษาด้านวิชาการของสถานศึกษาอาชีวศึกษาเอกชนในกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ยังไม่บรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ขององค์กร สังเกตได้จากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนจากการทดสอบคุณภาพทางการศึกษาของสถาบันทางการศึกษาแห่งชาติองค์กรมหาชน (National institute of educational testing service) โดยใช้แบบทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ และพบว่าผู้เรียนมีผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานระดับชาติ จึงเป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อเป้าหมายขององค์กร (Kongkachat & Ruayenngyong, 2020) จากข้อมูลนี้อาจกล่าวได้ว่าจุดสำคัญในการพัฒนากำลังคนด้านอาชีวศึกษามาจากนโยบายการบริหารสถานศึกษา นำสู่ลักษณะการจัดการเรียนรู้ของครู โดยเฉพาะการจัดการเรียนรู้อย่างมีสมรรถนะในศตวรรษที่ 21 จึงเป็นที่น่าสนใจว่าลักษณะการบริหารสถานศึกษาของผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนในกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือนั้น มีอิทธิพลอย่างไรต่อการเป็นครูอาชีวศึกษาในศตวรรษที่ 21 ซึ่งจะส่งผลโดยตรงต่อคุณภาพของนักเรียนนักศึกษาอาชีวศึกษาที่จะเป็นกำลังคนสำคัญในการพัฒนาประเทศ โดยผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในการนำผลการวิจัยไปใช้เป็นแนวทางการพัฒนาผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนนักศึกษา ขณะที่ผู้บริหารสถานศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้องจะสามารถนำผลการวิจัยไปใช้ใน

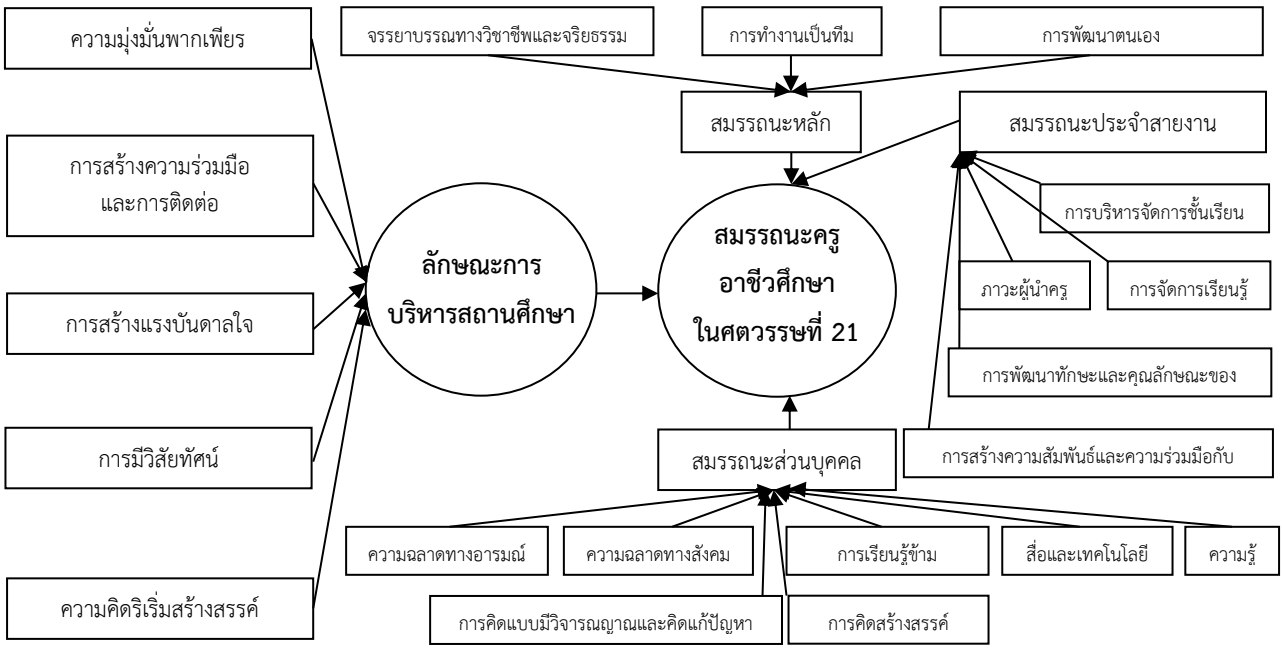
การวางแผน ปรับปรุงและพัฒนาคุณลักษณะผู้บริหารสถานศึกษามืออาชีพในศตวรรษที่ 21 ให้สอดคล้องกับบริบทการจัดการศึกษาสายอาชีพ เพื่อพัฒนาสถานศึกษา บุคลากร และผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพในทุกมิติ นอกจากนี้ครูผู้สอนสามารถนำผลการวิจัยไปใช้ในการพัฒนาตนเองด้านการสอนและการดำรงชีวิตที่สอดคล้องและส่งเสริมให้ผู้เรียนมีศักยภาพเพิ่มสูงขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1) เพื่อศึกษาสมรรถนะครูอาชีวศึกษาในศตวรรษที่ 21 และลักษณะการบริหารสถานศึกษาของผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

2) เพื่อศึกษาขนาดอิทธิพลของลักษณะการบริหารสถานศึกษาที่มีต่อสมรรถนะครูอาชีวศึกษาในศตวรรษที่ 21 ของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยมีขอบเขตครอบคลุมประเด็นดังต่อไปนี้

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

1) ตัวแปรแฝงภายนอกที่เป็นตัวแปรอิสระ (Exogenous Latent Variable) ได้แก่ คุณลักษณะของผู้บริหารอาชีวศึกษา ซึ่งมีจำนวน 5 กลุ่ม ประกอบด้วย 1) ความมุ่งมั่นพากเพียร 2) การสร้างความร่วมมือและการติดต่อ 3) สร้างแรงบันดาลใจ 4) มีวิสัยทัศน์ และ 5) ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

2) ตัวแปรแฝงภายในที่เป็นตัวแปรตาม (Endogenous Latent Variable) ได้แก่ สมรรถนะครูอาชีวศึกษาในศตวรรษที่ 21 ซึ่งมีจำนวน 3 กลุ่ม ประกอบด้วย 1) สมรรถนะหลัก 2) สมรรถนะประจำสายงาน และ 3) สมรรถนะส่วนบุคคล

2. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ครูผู้สอนสังกัดวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 173 แห่ง (Bureau of Private Vocational Education Administration, 2024) นำมาคำนวณหากลุ่มตัวอย่าง โดยการคำนวณจากสูตรของยามาเน่ (Yamane, 1973) ที่ระดับความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ 5% และระดับความเชื่อมั่น 95% ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 121 แห่ง กำหนดตัวแทนแบบเจาะจง แห่งละ 3 คน จำแนกตามหมวดวิชาหลักคือ หมวดวิชาพื้นฐาน หมวดวิชาพาณิชยกรรม และหมวดวิชาช่างอุตสาหกรรม ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 363 คน และเพื่อป้องกันความไม่สมบูรณ์ของแบบสอบถาม ผู้วิจัยจึงกำหนดกลุ่มตัวอย่างไว้ จำนวน 400 คน ทำการสุ่มตัวอย่างโดยใช้หลักการสุ่มตามความน่าจะเป็น (Probability sampling) และเลือกกลุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple random sampling) (Vanitbuncha, 2015) เพื่อให้ได้จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามตามจำนวนที่กำหนดไว้

3. วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล

งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามที่ได้จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง หาคุณภาพของเครื่องมือโดยการตรวจสอบความถูกต้องเชิงเนื้อหา (Content validity) ด้วยวิธีการคำนวณดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน ได้ค่าความตรงเชิงเนื้อหาเท่ากับ .913 และตรวจสอบความน่าเชื่อถือ (Reliability) โดยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try-out) กับครูผู้สอนสังกัดวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน กลุ่มภาคเหนือ จำนวน 30 ชุด ด้วยวิธีการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์ครอนบัชอัลฟา (Cronbach's Alpha Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .907 ซึ่งถือเป็นแบบสอบถามที่อยู่ในเกณฑ์ใช้ได้ จากนั้นทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการใช้แบบสอบถามและแบบสอบถามออนไลน์ ผ่านระบบ Google Form

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา และทำการหาระดับค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรโดยการวิเคราะห์สมการโครงสร้าง (Structural Equation Modeling : SEM) ซึ่งต้องมีค่าไม่เกิน +0.80 จึงถือว่าข้อมูลตัวแปรเหมาะสมที่จะทำการวิเคราะห์องค์ประกอบ

ผลการวิจัย

1) สมรรถนะครูอาชีวศึกษาในศตวรรษที่ 21 และลักษณะการบริหารสถานศึกษาของผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

1.1) สมรรถนะในศตวรรษที่ 21 ของครูอาชีวศึกษา วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สามารถสรุปได้ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสมรรถนะครูในศตวรรษที่ 21 ภาพรวม

สมรรถนะครูในศตวรรษที่ 21	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
สมรรถนะหลัก	3.73	0.68	มาก
สมรรถนะประจำสายงาน	3.59	0.69	มาก
สมรรถนะส่วนบุคคล	3.75	0.68	มาก
รวม	**3.70**	**0.73**	**มาก**

จากตารางที่ 1 พบว่าครูวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีสมรรถนะในศตวรรษที่ 21 โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$= 3.70) โดยมีสมรรถนะส่วนบุคคลสูงที่สุด ($\bar{x}$= 3.75) รองลงมาคือสมรรถนะหลัก อยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$= 3.73) และสมรรถนะประจำสายงาน อยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$= 3.59) เช่นเดียวกัน เมื่อทำการจำแนกรายด้าน พบว่า

1.2) ลักษณะการบริหารสถานศึกษาในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สามารถสรุปได้ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานคุณลักษณะการบริหารสถานศึกษา ภาพรวม

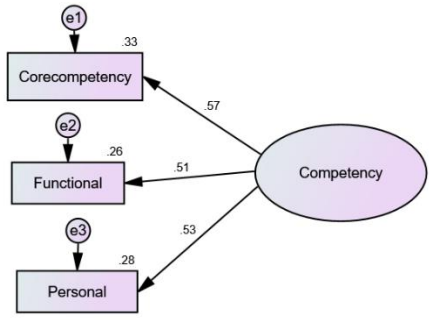
คุณลักษณะการบริหารสถานศึกษา	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
1. ด้านความมุ่งมั่นพากเพียร	3.72	0.69	มาก
2. ด้านการสร้างความร่วมมือและการติดต่อ	3.71	0.67	มาก
3. ด้านการสร้างแรงบันดาลใจ	3.62	0.77	มาก
4. ด้านการมีวิสัยทัศน์	3.61	0.79	มาก
5. ด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์	3.67	0.70	มาก
รวม	**3.67**	**0.70**	**มาก**

จากตารางที่ 2 พบว่าการบริหารสถานศึกษาในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$= 3.67) โดยมีลักษณะด้านความมุ่งมั่นพากเพียรมากที่สุด ($\bar{X}$= 3.72) รองลงมาคือ ด้านการสร้างความร่วมมือและการติดต่อ ($\bar{X}$= 3.71) ด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ($\bar{X}$= 3.67) ด้านการสร้างแรงบันดาลใจ ($\bar{X}$= 3.62) และด้านการมีวิสัยทัศน์ ($\bar{X}$= 3.61) โดยมีการบริหารอยู่ในระดับมากทุกด้าน

2) ขนาดอิทธิพลของลักษณะการบริหารสถานศึกษาที่มีต่อสมรรถนะครูอาชีวศึกษาในศตวรรษที่ 21 ของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

2.1) ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันสมรรถนะครูในศตวรรษที่ 21

องค์ประกอบเชิงยืนยันของตัวแปร สามารถนำเสนอได้ดังภาพที่ 2 และตารางที่ 3

CMIN/df=2.672, CFI=1.000, IFI=1.000, RMR=0.000, RMSEA=0.000

p-value of Chi-square = 0.000

ภาพที่ 2 การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของสมรรถนะครูในศตวรรษที่ 21

ตารางที่ 3 ค่าสถิติการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของสมรรถนะครูในศตวรรษที่ 21 โดยค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยที่ถูกปรับมาตรฐาน

ตัวแปรสังเกตุได้		ตัวแปร	Estimate	S.E.	C.R.	P
สมรรถนะหลัก	<---	สมรรถนะครู	.570	0.002	7.924	***
สมรรถนะประจำสายงาน	<---	สมรรถนะครู	.506	0.002	9.719	***
สมรรถนะส่วนบุคคล	<---	สมรรถนะครู	.530	0.002	9.052	***

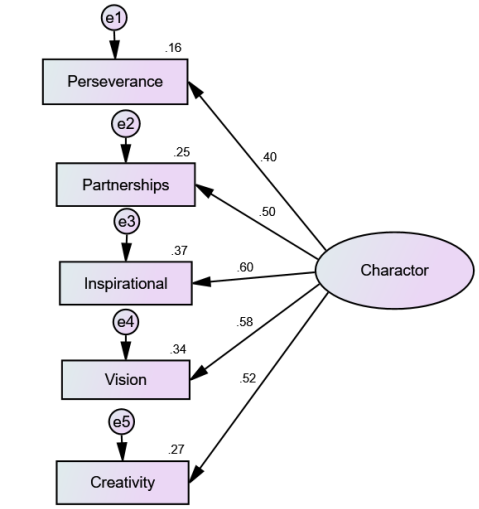
*** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 (p-value < 0.001)

จากภาพที่ 2 และตารางที่ 3 พบว่าค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ที่ใช้วัดตัวแปรสมรรถนะครูในศตวรรษที่ 21 มีค่าอยู่ระหว่าง 0.506-0.570 และค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ทุกตัวมีค่า C.R. > 1.96 จึงสรุปได้ว่าตัวแปรสังเกตได้ทุกตัวมีน้ำหนักองค์ประกอบไม่เท่ากับศูนย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (p-value < 0.05) แสดงว่าตัวแปรสังเกตได้เหล่านั้นเป็นตัวบ่งชี้ที่

สำคัญของตัวแปรแฝง ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของข้อคำถามที่ใช้วัดตัวแปรสังเกตได้แต่ละตัว มีดังนี้ สมรรถนะหลักมีค่าเท่ากับ 0.570 สมรรถนะประจำสายงาน มีค่าเท่ากับ 0.506 สมรรถนะส่วนบุคคลมีค่าเท่ากับ 0.530 นอกจากนี้ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตุได้มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 (p-value < 0.001) แสดงว่าตัวแปรเหล่านั้นเป็นตัวบ่งชี้ที่สำคัญที่บ่งบอกถึงปัจจัยในแต่ละด้าน เมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบของข้อคำถามของทั้ง 3 ตัวแปร พบว่าข้อคำถามทุกข้อเป็นตัวบ่งชี้ที่ความสำคัญต่อองค์ประกอบเหล่านั้น เนื่องจาก มีค่า C.R. > 1.96

2.2) ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันลักษณะของผู้บริหารอาชีวศึกษา

การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของตัวแปรคุณลักษณะของผู้บริหารอาชีวศึกษา สามารถแสดงได้ภาพที่ 3 และตารางที่ 4

CMIN/df=2.318, CFI=0.949, IFI=0.950, RMR=0.003, RMSEA=0.000

p-value of Chi-square = 0.000

ภาพที่ 3 การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของลักษณะของผู้บริหารอาชีวศึกษา

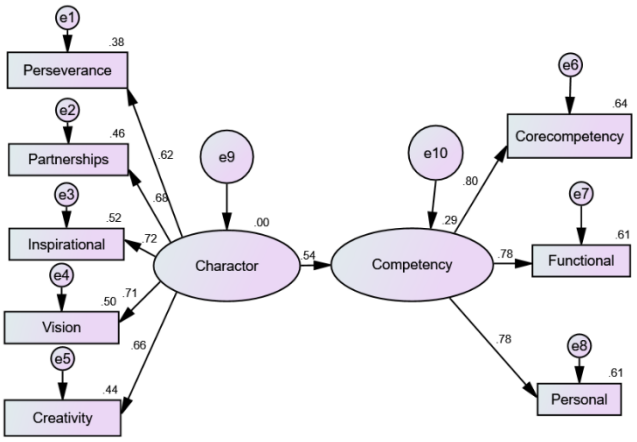
ตารางที่ 4 ค่าสถิติการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของลักษณะของผู้บริหารอาชีวศึกษา โดยค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยที่ถูกปรับมาตรฐาน

ตัวแปรสังเกตุได้		ตัวแปร	Estimate	S.E.	C.R.	P
ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์	<---	คุณลักษณะของผู้บริหาร	0.516	0.005	11.452	****
การมีวิสัยทัศน์	<---	คุณลักษณะของผู้บริหาร	0.582	0.005	10.323	***
การสร้างแรงบันดาลใจ	<---	คุณลักษณะของผู้บริหาร	0.605	0.005	9.838	***
การสร้างความร่วมมือและการติดต่อ	<---	คุณลักษณะของผู้บริหาร	0.503	0.005	11.630	***
ความมุ่งมั่นพากเพียร	<---	คุณลักษณะของผู้บริหาร	0.399	0.006	12.755	***

*** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 (p-value < 0.001)

จากภาพที่ 3 และตารางที่ 4 พบว่าค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ที่ใช้วัดตัวแปรแฝง สมรรถนะองค์กร มีค่าอยู่ระหว่าง 0.399–0.605 และค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ทุกตัวมีค่า C.R. > 1.96 จึงสรุปได้ว่าตัวแปรสังเกตได้ทุกตัวมีน้ำหนักองค์ประกอบไม่เท่ากับศูนย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (p–value < 0.05) แสดงว่าตัวแปรสังเกตได้เหล่านั้นเป็นตัวบ่งชี้ที่สำคัญของตัวแปรแฝง ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของข้อคำถามที่ใช้วัดตัวแปรสังเกตได้แต่ละตัว คือด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีค่าเท่ากับ 0.516 ด้านการมีวิสัยทัศน์ มีค่าเท่ากับ 0.582 ด้านการสร้างแรงบันดาลใจ มีค่าเท่ากับ 0.605 ด้านการสร้างความร่วมมือและการติดต่อ มีค่าเท่ากับ 0.503 และด้านความมุ่งมั่นพากเพียร มีค่าเท่ากับ 0.399 นอกจากนี้ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 (p–value < 0.001) แสดงว่าตัวแปรเหล่านั้นเป็นตัวบ่งชี้ที่สำคัญที่บ่งบอกถึงปัจจัยในแต่ละด้าน เมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบของข้อคำถามทั้ง 5 ตัวแปร พบว่าข้อคำถามทุกข้อเป็นตัวบ่งชี้ที่ความสำคัญต่อองค์ประกอบเหล่านั้น เนื่องจาก มีค่า C.R. > 1.96

2.3) อิทธิพลของลักษณะการบริหารสถานศึกษาที่มีต่อสมรรถนะครูอาชีวศึกษาในศตวรรษที่ 21 สามารถอธิบายรายละเอียดขององค์ประกอบได้ดังภาพที่ 4 และตารางที่ 5

CMIN/df=1.958, CFI=0.984, IFI=0.984, RMR=0.002, RMSEA=0.049

p–value of Chi–square = 0.000

ภาพที่ 4 อิทธิพลของลักษณะการบริหารสถานศึกษาที่มีต่อสมรรถนะครูอาชีวศึกษาในศตวรรษที่ 21

ตารางที่ 5 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการบริหารสถานศึกษาและสมรรถนะครูอาชีวศึกษาในศตวรรษที่ 21

ตัวแปรสังเกตได้		ตัวแปรแฝง	Estimate	S.E.	C.R.	P
สมรรถนะครู	<---	ลักษณะการบริหาร	.543	.005	6.790	***
ด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์	<---	ลักษณะการบริหาร	.615	.002	8.023	***
ด้านการมีวิสัยทัศน์	<---	ลักษณะการบริหาร	.680	.005	12.240	***

ตัวแปรสังเกตได้		ตัวแปรแฝง	Estimate	S.E.	C.R.	P
ด้านการสร้างแรงบันดาลใจ	<---	ลักษณะการบริหาร	.718	.004	11.450	***
ด้านการสร้างความร่วมมือและการติดต่อ	<---	ลักษณะการบริหาร	.708	.003	10.802	***
ด้านความมุ่งมั่นพากเพียร	<---	ลักษณะการบริหาร	.661	.003	10.988	***
สมรรถนะหลัก	<---	สมรรถนะครู	.800	.002	9.508	***
สมรรถนะประจำสายงาน	<---	สมรรถนะครู	.782	.001	8.952	***
สมรรถนะส่วนบุคคล	<---	สมรรถนะครู	.783	.004	11.706	***

จากภาพที่ 4 และตารางที่ 5 พบว่าลักษณะการบริหารสถานศึกษาเป็นตัวแปรที่ส่งผลต่อสมรรถนะครูอาชีวศึกษาในศตวรรษที่ 21 โดยเมื่อพิจารณาจากลูกศรและค่าสัมประสิทธิ์เชิงเส้น (Path Coefficient) ที่ใช้ประเมินความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร พบว่าจากลักษณะการบริหารสถานศึกษาไปสมรรถนะครูอาชีวศึกษาในศตวรรษที่ 21 มีค่าสัมประสิทธิ์ 0.543 ซึ่งแสดงว่ามีผลกระทบเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือหากลักษณะการบริหารสถานศึกษาเพิ่มขึ้น 1 หน่วย สมรรถนะครูอาชีวศึกษาในศตวรรษที่ 21 จะเพิ่มขึ้น 0.54 หน่วย แสดงให้เห็นว่า เมื่อผู้บริหารมีลักษณะการบริหารสถานศึกษาที่เหมาะสมมากเท่าใด สมรรถนะครูอาชีวศึกษาในศตวรรษที่ 21 ก็จะเพิ่มขึ้นแปรผันตามไป โดยมีค่า S.E. = 0.005 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ใช้ในการคำนวณค่าพารามิเตอร์ C.R. = 6.790 ค่าความสัมพันธ์ที่ได้จากการทดสอบสมมติฐานของตัวแปรทั้งสอง และ P = *** คือค่าความน่าจะเป็นต่ำมาก (p-value < 0.001) แสดงให้เห็นว่าความสัมพันธ์ระหว่างระหว่างลักษณะการบริหารสถานศึกษาและสมรรถนะครูอาชีวศึกษาในศตวรรษที่ 21 เป็นไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ชี้ให้เห็นถึงความสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญและมีความเข้มแข็งระหว่างตัวแปร โดยค่าความแปรปรวนแสดงถึงปัจจัยอื่นที่ไม่ได้อธิบายโดยตัวแปรในโมเดลที่มีผลต่อตัวแปรแต่ละตัว โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลสูงสุดในลักษณะการบริหารสถานศึกษา ได้แก่ การสร้างแรงบันดาลใจ โหลดปัจจัย 0.718 และการสร้างความร่วมมือและการติดต่อ โหลดปัจจัย 0.708 แสดงว่าผู้บริหารที่มีความสามารถในการสร้างแรงบันดาลใจและสร้างความร่วมมือและการติดต่อ จะส่งผลต่อการพัฒนาสมรรถนะครูอาชีวศึกษาในศตวรรษที่ 21 มากที่สุด โดยเฉพาะสมรรถนะหลัก โหลดปัจจัย 0.800 แสดงว่าได้รับอิทธิพลจากลักษณะการบริหารสถานศึกษามากที่สุด

อภิปรายผลการวิจัย

ผลจากการวิจัยที่พบว่า ครูในวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีสมรรถนะในศตวรรษที่ 21 อยู่ในระดับมาก โดยมีสมรรถนะส่วนบุคคลสูงที่สุด รองลงมาคือสมรรถนะหลักและสมรรถนะประจำสายงาน และพบว่าการบริหารสถานศึกษาในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน โดยมีลักษณะด้าน

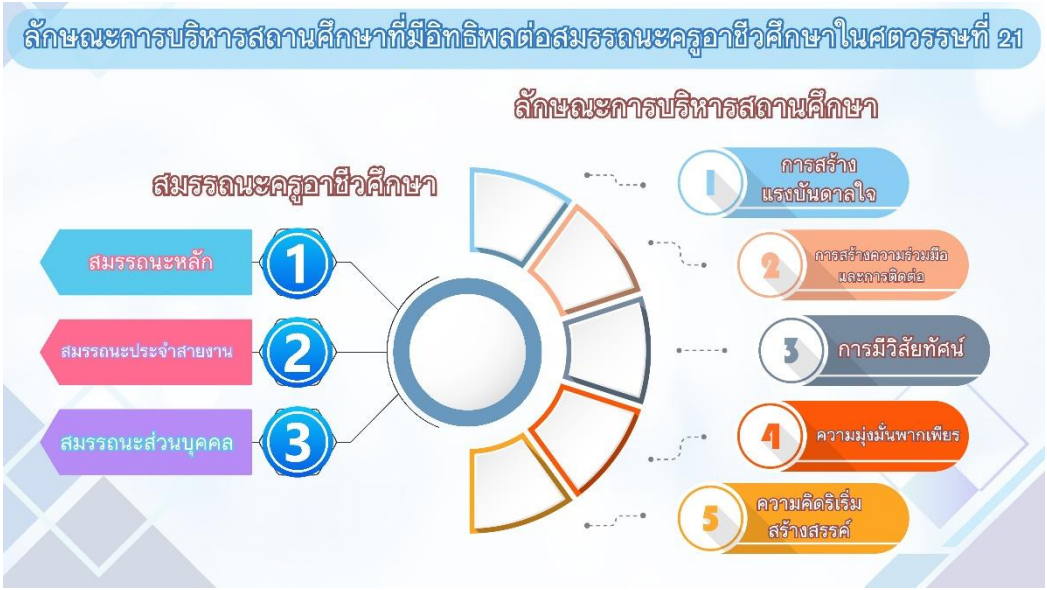
ความมุ่งมั่นพากเพียรมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านการสร้างความร่วมมือและการติดต่อ ด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ด้านการสร้างแรงบันดาลใจ และด้านการมีวิสัยทัศน์นั้น สอดคล้องกับผลงานของ Uamsa-ard & Wangthanomsak (2023) ที่ได้ศึกษาสมรรถนะของผู้บริหารกับการปฏิบัติงานของครูในสถานศึกษา และพบว่าสมรรถนะของผู้บริหารสถานศึกษา ภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และการปฏิบัติงานของครูในสถานศึกษา ภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยสมรรถนะของผู้บริหารกับการปฏิบัติงานของครูในสถานศึกษา มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จากข้อมูลนี้โดยนัยยะเชิงทฤษฎีอาจกล่าวได้ว่า การศึกษาสายอาชีพจะขยายขอบเขตการเรียนรู้มากกว่าที่เคย และไม่ได้จำกัดการเรียนรู้อยู่ในช่วงวัยใดวัยหนึ่ง แต่ผู้คนทุกเพศทุกวัยสามารถเรียนรู้ได้ โดยการปรับหลักสูตร รูปแบบ ตลอดจนสถานที่ในการเรียนรู้ให้มีความหลากหลายมากขึ้น การศึกษาสายอาชีพจะขึ้นมามีบทบาทสำคัญเพิ่มมากขึ้นในฐานะระบบการศึกษาที่ผลิตแรงงานระดับสูงที่มีประสิทธิภาพและศักยภาพพร้อมรับมือกับความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เพื่อตอบสนองความต้องการของตลาดแรงงานโดยเฉพาะแรงงานในภาคบริการที่จะมีสายงานเพื่อมากขึ้นในอนาคต ขณะที่นัยยะเชิงปฏิบัติอาจเป็นไปได้ว่า การบริหารอาชีวศึกษาเป็นการจัดการศึกษาเพื่อเตรียมบุคคลเข้าสู่การประกอบอาชีพ การพัฒนาศักยภาพผู้เรียนให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานและเป็นผู้มีทักษะฝีมือระดับสูง จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้บริหารและครูจะต้องทุ่มเททักษะทุกชนิดเพื่อความเป็นเลิศของผู้เรียน และความทุ่มเทดังกล่าวจำเป็นต้องเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

ผลจากการวิจัยที่พบว่าลักษณะการบริหารสถานศึกษาเป็นตัวแปรที่ส่งผลต่อสมรรถนะครูอาชีวศึกษาในศตวรรษที่ 21 โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลสูงสุดในลักษณะการบริหารสถานศึกษา ได้แก่ การสร้างแรงบันดาลใจ และการสร้างความร่วมมือและการติดต่อ ซึ่งส่งผลต่อการพัฒนาสมรรถนะครูอาชีวศึกษาในศตวรรษที่ 21 มากที่สุด โดยเฉพาะสมรรถนะหลัก ซึ่งประกอบด้วย การทำงานเป็นทีม การพัฒนาตนเอง จรรยาบรรณทางวิชาชีพและจริยธรรม ที่ได้รับอิทธิพลจากลักษณะการบริหารสถานศึกษามากที่สุด สอดคล้องผลงานของ Sajeerat, Surakitbowon, Koomkhainam & Phengsawat (2016) ที่ได้ศึกษารูปแบบความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยที่ส่งผลต่อความเป็นครูมืออาชีพในสถาบันอาชีวศึกษาเอกชน และพบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลส่งผลต่อความเป็นครูมืออาชีพในสถาบันอาชีวศึกษาเอกชนมากที่สุดที่เป็นอิทธิพลทางตรงได้แก่ปัจจัยด้านการจูงใจ และอิทธิพลทางอ้อมได้แก่ปัจจัยด้านการทำงาน ซึ่งอิทธิพลรวมได้แก่ปัจจัยด้านการบริหาร โดยปัจจัยเชิงสาเหตุทุกตัวสามารถอธิบายความสำเร็จของผู้เรียนได้จริง จากข้อมูลนี้โดยนัยยะเชิงทฤษฎีอาจกล่าวได้ว่า การบูรณาการมาตรฐานหลักสูตรของรัฐกับทักษะในศตวรรษที่ 21 ไม่เพียงเป็นประโยชน์ต่อนักเรียนและครู แต่ยังจำเป็นที่จะต้องเตรียมความพร้อมให้เยาวชนสำหรับการประกอบอาชีพในอนาคต การกำหนดความสำเร็จของโรงเรียนเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้นักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์และใช้พลังของเทคโนโลยีเพื่อสนับสนุนทักษะที่จำเป็นและเรียนรู้ในรูปแบบที่ไม่ซ้ำกัน จากข้อมูลนี้อาจกล่าวได้ว่า ผู้บริหารสถานศึกษาที่มีความสามารถในการสร้างแรงบันดาลใจและสร้างความร่วมมือ

จะส่งผลให้ครูอาชีวศึกษาเอกชนมีสมรรถนะหลักในการสอนและการทำงานที่สูงขึ้น บนพื้นฐานของทักษะในศตวรรษที่ 21 ที่มีความสำคัญอย่างมาก ทั้งทักษะอาชีพสายเทคโนโลยี ทักษะอาชีพสายสิ่งแวดล้อม ความหลากหลายของผู้เรียนต่างเชื้อชาติ เป็นต้น ขณะที่เมื่อพิจารณานัยยะเชิงปฏิบัติกล่าวได้ว่า ผู้บริหารสถานศึกษาที่มีความสามารถในการสร้างแรงบันดาลใจให้ครูอาชีวศึกษามีความร่วมมือร่วมใจ โดยมีการประสานงานและการติดต่อสื่อสารที่ดี จะส่งผลให้ครูมีการทำงานเป็นทีม มุ่งพัฒนาตนเองให้เป็นแบบอย่างทางคุณธรรมจริยธรรมและวิชาชีพ อันจะส่งผลโดยตรงต่อผู้สำเร็จการศึกษาในศตวรรษที่ 21 จากข้อมูลนี้จึงเป็นไปได้ว่า เมื่อพิจารณาตามแนวทางของ McGuire (2015) ที่ได้ศึกษามาตรฐานและหลักสูตรในศตวรรษที่ 21: การวิจัยและการปฏิบัติในปัจจุบัน ผู้บริหารสถานศึกษาอาจต้องโน้มน้าวหรือสร้างแรงจูงใจให้ครูเห็นความสำคัญในประเด็นที่ทุกอย่างถูกขับเคลื่อนด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล รวมถึงกระแสโลกาภิวัตน์ การย้ายถิ่นฐานระหว่างประเทศ กระแสการพัฒนาอย่างยั่งยืน หรือการสร้างผู้ประกอบการใหม่ เป็นต้น เนื่องจากประเด็นเหล่านี้มีความจำเป็นต้องถ่ายทอดระบบความคิดไปยังผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 ต่อไป

องค์ความรู้ใหม่จากการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถนำเสนอองค์ความรู้ที่ได้จากการการวิจัย ซึ่งสามารถแสดงได้ดังภาพที่ 5

ภาพที่ 5 ลักษณะการบริหารสถานศึกษาที่มีอิทธิพลต่อสมรรถนะครูอาชีวศึกษาในศตวรรษที่ 21 กรณีวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

จากภาพที่ 5 อธิบายได้ว่าการสร้างแรงบันดาลใจ และการสร้างความร่วมมือและการติดต่อของผู้บริหารสถานศึกษามีอิทธิพลต่อสมรรถนะหลักของครูอาชีวศึกษาเอกชนในศตวรรษที่ 21 อย่างมาก ขณะที่สมรรถนะหลักเรียงลำดับได้คือการทำงานเป็นทีม การพัฒนาตนเอง และจรรยาบรรณทางวิชาชีพและจริยธรรม ซึ่งถือเป็นหัวใจสำคัญและมีความสอดคล้องกันขององค์ประกอบ

สรุป

ครูอาชีวศึกษามีสมรรถนะในศตวรรษที่ 21 อยู่ในระดับมาก โดยมีสมรรถนะส่วนบุคคลมากที่สุด โดยเฉพาะด้านการคิดแบบมีวิจารณญาณและคิดแก้ปัญหา และผู้บริหารมีคุณลักษณะการบริหารสถานศึกษาอยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน โดยมีคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นพากเพียรมากที่สุด เมื่อพิจารณาลักษณะการบริหารสถานศึกษาที่มีอิทธิพลต่อสมรรถนะครูอาชีวศึกษา พบว่ามีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลระดับสูงของลักษณะการบริหารสถานศึกษาคือ การสร้างแรงบันดาลใจ และการสร้างความร่วมมือและการติดต่อ ขณะที่สมรรถนะหลักคือตัวแปรที่ได้รับอิทธิพลจากลักษณะการบริหารสถานศึกษาของผู้บริหารมากที่สุด ซึ่งสมรรถนะหลักประกอบด้วยการทำงานเป็นทีม การพัฒนาตนเอง และจรรยาบรรณทางวิชาชีพและจริยธรรม ดังนั้นสรุปได้ว่าหากผู้บริหารสถานศึกษาที่มีความสามารถในการสร้างแรงบันดาลใจและสร้างความร่วมมือจะส่งผลให้ครูอาชีวศึกษาเอกชนมีทักษะในศตวรรษที่ 21 ด้านการสอนและการปฏิบัติงานที่สูงขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. จากผลการวิจัยที่พบว่าครูอาชีวศึกษามีสมรรถนะในศตวรรษที่ 21 ด้านสมรรถนะส่วนบุคคลมากที่สุด โดยเฉพาะด้านการคิดแบบมีวิจารณญาณและคิดแก้ปัญหา จึงขอเสนอให้ครูอาชีวศึกษาพัฒนาตนเองโดยการฝึกอบรมหรือศึกษาเพิ่มเติมในประเด็นดังนี้

    1.1 ด้านเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อรู้เท่าทันพัฒนาการของนวัตกรรม

    1.2 ด้านการพัฒนาอย่างยั่งยืนในระบบอาชีวศึกษา

    1.3 ด้านภาษาอังกฤษหรือภาษาที่สาม

    1.4 ด้านการส่งเสริมการเป็นผู้ประกอบการ

2. จากผลการวิจัยที่พบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลระดับสูงของลักษณะการบริหารสถานศึกษาที่ส่งผลต่อสมรรถนะครูอาชีวศึกษาในศตวรรษที่ 21 คือการสร้างแรงบันดาลใจและการสร้างความร่วมมือและการติดต่อ จึงขอเสนอให้ผู้บริหารสถานศึกษาให้ความสำคัญกับการพัฒนาครูรายบุคคลโดยการส่งเสริมหรืออนุมัติโครงการศึกษาดูงานหรือการฝึกอรบรมเฉพาะทางที่สอดคล้องกับทักษะในศตวรรษที่ 21 เพื่อสร้าง

แรงบันดาลใจในการนำความรู้มาถ่ายทอดต่อผู้เรียน นอกจากนั้นควรมุ่งสร้างเครือข่ายความร่วมมือทั้งในและต่างประเทศ โดยเฉพาะสถานประกอบการและชุมชนท้องถิ่น รวมถึงสร้างความสัมพันธ์อันดีกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในทุกมิติ

3. จากผลการวิจัยที่พบว่าสมรรถนะหลักในศตวรรษที่ 21 ด้านการทำงานเป็นทีม การพัฒนาตนเอง และจรรยาบรรณทางวิชาชีพและจริยธรรม คือตัวแปรที่ได้รับอิทธิพลจากลักษณะการบริหารสถานศึกษาของผู้บริหารมากที่สุด จึงขอเสนอให้ผู้บริหารสถานศึกษาอาชีวศึกษาเอกชนให้ความสำคัญกับมิติการพัฒนาการทำงานเป็นทีม โดยจัดทำโครงการที่ส่งเสริมความผูกพันต่อองค์กร โครงการที่สร้างการมีส่วนร่วมทุกระดับ รวมถึงโครงการที่ส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมซึ่งจะส่งผลโดยตรงต่อผู้เรียนในศตวรรษที่ 21

References

Adegbemile, O. (2011). Principals' competency needs for effective schools' administration in Nigeria. *Journal of Education and Practice, 2*(4), 15–24.

Bureau of Private Vocational Education Administration. (2024). *Teachers affiliated with private vocational colleges*. https://vecp.vec.go.th/

Kongkachat, M., & Ruayenngyong, W. (2020). The strategy for developing academic groups in learning organizations: The study of vocational colleges in the North Eastern Region. *Journal of Social Science and Buddhistic Anthropology, 5*(4), 100–114.

McGuire, P. (2015). 21st century standards and curriculum: Current research and practice. *Journal of Education and Practice, 6*(6), 150–155.

Nuthasid, R. (2016). *Vocational education reform in Thailand*. Thailand Development Research Institute.

Office of the National Economic and Social Development Council. (2023). *The thirteenth national economic and social development plan (2023–2027)*. https://www.nesdc.go.th/article_attach/article_file_20230615134223.pdf

Office of the Vocational Education Commission. (2024). *Policy, objectives, and strategies for the production and development of vocational personnel to international standards (2012–2026)*. https://vec.go.th/Engishpage/VisionandMission.aspx

Sajeerat, J., Surakitbowon, S., Koomkhainam, T. & Phengsawat, W. (2016). Linear structural relationship model of factors affecting professional teachers for private vocational institutes in Northeastern Thailand. *Journal of Humanities and Social Sciences Nakhon Phanom University, 6*(2), 33–42.

Salih, P. M. (2015). The perception of teachers about management skills of school principals. *International Journal of Humanities and Social Sciences, 5*(2), 21–29.

Uamsa-ard, K., & Wangthanomsak, M. (2023). Administrator's competency and teacher's performance in schools under Suphan Buri Primary Educational Service Area Office 1. *Journal of Educational Management and Research Innovation, 5*(2), 393–404.

UNESCO Office Bangkok and Regional Bureau for Education in Asia and the Pacific. (2017). *Guidelines on developing and strengthening qualifications frameworks in Asia and the Pacific: Building a culture of shared responsibility*. UNESCO.

Vanitbuncha, K. (2015). *Structural equation modeling using AMOS* (1st ed.). Chulalongkorn University Press.

Wongkitrungruang, W. & Chittaruek, A. (2011). *21st century skills: Rethinking how students learn*. Open Worlds.

Yamane, T. (1973). *Statistics: An introductory analysis*. Harper & Row.